

Dinsdag 11/08/1914 - ochtendeditie

De te Amsterdam gevormde commissie van steun aan de slachtoffers van de oorlog in België heeft de volgende oproeping gedaan:

Diep ontroerd door het verschrikkelijke lot van de ongelukkige slachtoffers van de oorlog in België, doen de ondergetekenden een beroep op hun landgenoten om met hen het lot van die ongelukkige Belgen in enige mate te verzachten. Overtuigd, dat in deze dagen voor eigen omgeving terecht veel gevraagd wordt, twijfelen ondergetekenden toch niet of velen zullen ook bereid zijn mede te werken om het ontzettend leed van deze slachtoffers althans enigszins te verzachten.

Wie in deze omstandigheden spoedig geeft, geeft dubbel!

Alleen Nederland kan op het ogenblik helpen.

De commissie bestaat uit de heren G. Van der Aa, consul-generaal van België; J. Th. Boelen, A. G. Boissevain, Léon Delhez, Jos. M. Delville, J. C. Dekkers jr., vice-consul van België; W. F. C. Druyvestein, W. A. Hamelberg, L. van Humbeek, mr. Richard Janssen, Chr. Nuys; mr. W. C. Th. van der Schalk, Jean Schmitz, mr. Th. Stuart, J. Veldhuis, Vivario, mr. W. J. M. Westerwoudt; mr. J. H. Worst.

Ieder is bereid de giften in ontvangst te nemen.

Het secretariaat wordt waargenomen door de heren Léon Delhez, J. Th. Boelen en Bern. J. Veldhuis, allen te Amsterdam, en is gevestigd Kalverstraat 64. Penningmeester is Mr. G. J. Fabius (adres Kas-Vereeniging).

Militaire beschouwingen.

Van militaire zijde schrijft men ons: Zo nu en dan zullen wij de tot ons gekomen berichten door de militaire zeef laten gaan. Zo lijkt ons het bericht uit Brussel, dat voor Luik 125.000 man strijden, zeer sterk overdreven. Nog sterker, dat deze troepen gedeserteerd zouden zijn. Dat er drie legerkorpsen aan de gevechten bij Luik deelnemen, lijkt ons niet onwaarschijnlijk. De berichten spreken van het 7^e korps (Munster) en 10^e korps (Hannover). Uit het feit, dat twee Sleeswijkse grenadiers de Maastricht zijn geïnterneerd, volgt, dat ook het 9^e korps (Altona) aldaar aanwezig is. Toch wil ik niet geloven, dat dit Duitse noorderleger op oorlogssterkte is uitgerukt, vandaar ook mijn twijfel aan het getal 125.000.

Over de toevoeging, dat deze troepen werden gedecimeerd, zullen we maar niets zeggen! De berichten omtrent de wapenstilstand tot het wegvoeren der gewonden nabij de forten zullen wel waar zijn. Ongetwijfeld zullen honderden, ja duizenden bij de beproefde bestorming op de forten, gewond en gesneuveld zijn.

Berichten van grote actie lazen we niet, en zoals de belangstellende lezer zich zal herinneren, verwachten wij deze ook nog niet.

Allebei onze correspondenten, die de Antwerpen en die te Brussel, hebben talrijke malen met blijkbare gretigheid van de gelegenheid gebruik gemaakt om hun waardering uit te spreken voor de jong-katholiek, de volksvertegenwoordiger voor Antwerpen, professor Frans Van Cauwelaert.

Hij is voor de roomse Vlamingen, voor de katholieke democraten in Vlaanderen de man van het woord. Ook in Nederland weet men, dat hij een voortreffelijk redenaar is.

Doch hij is tevens man van de daad. Zijn loopbaan heeft het immers bewezen. Uit de bespiegelende wetenschap is professor Van

Cauwelaert, een schone positie opofferend, toen hij gehuwd was en reeds kinderen had, in de rechten gaan studeren, teneinde als advocaat een maatschappelijke ruggensteun te hebben voor het staatkundige leven, waarin men hem gehaald had en dat hem aantrok. Nu wordt hij nog publicist erbij; was de oorlog niet uitgebroken, het Brusselse katholieke dagblad De Standaard, waarvan hij staatkundig hoofdredacteur zal wezen, zou er reeds zijn.

Man van de daad! ... spotte hij gisteren, toen een gesprek aan zijn verleden geroerd had en terugkeerde tot wat het eerst was behandeld; zijn onverwacht bezoek aan ons land.

Gisteren voormiddag mocht een onzer namelijk een wel zeer verrassend bezoek van deze Belgische volksvertegenwoordiger ontvangen en de verklaring daarvan was: zijn behoefte om te doen, om zelf te doen, dat wil zeggen zich te komen overtuigen van de gezindheid in Nederland voor de strijdende zuiderburen.

Te Antwerpen gevestigd, had Van Cauwelaert er gelezen en gehoord van wantrouwen tegen en van verstoordheid op Nederland. Zelf had hij er niets van gezien, doch wat hij vernomen had was hem genoeg geweest om ijlings naar Nederland te sporen, met een kleine tasje en ... met een fiets, teneinde zeker te wezen van terugkeer!

De heer Van Cauwelaert heeft gisteren te Rotterdam en Den Haag een aantal mensen gesproken. Hij kwam geheel uit eigen aandrif, zonder enige opdracht en lang niet iedereen met wie hij zich heeft onderhouden, is te weten gekomen, wie hij was. Doch in zeer verschillende kringen heeft hij verkeerd, terwijl men wel wist met wie men praatte; en toen hij gisteravond vertrok, heeft hij met blij gelaat ons gemachtigd te zeggen, dat hij volkomen gerustgesteld en voldaan terugging, overtuigd, dat Nederland, zoals de plicht is, niet anders is en wil en kan zijn dan volkomen onzijdig, doch dat de

vriendschappelijke gevoelens voor België zo hecht zijn en zo warm als ook Van Cauwelaert wel wist, dat zij sedert geruime tijd zijn. In bewondering voor de dapperheid en het krijgskundig beleid der Belgen blijft Nederland bij geen neutraal volk ten achter.

De heer Van Cauwelaert was te meer verheugd, van deze gezindheid bij zijn bezoek de bevestiging te krijgen, daar de gang van de oorlog de Vlaamse zaak, waaraan zijn hart gaan, niet anders dan ten goede kan komen. Had Frankrijk België van het begin af te hulp moeten komen, die Vlaamse zaak, hij erkende het, zou een deerlijke knak gekregen hebben. Nu de Belgen, de gezamenlijke Belgen; de in de strijd als broeders van één volk vechtende Vlamingen en Walen samen een onschatbare dienst aan Frankrijk hebben bewezen, nu weten de Vlamen, met de verdediging van hun vaderland ook hun Vlaamse belangen verdedigd te hebben, en bij de fiere blijheid hierover was het de sympathieke Vlaming dubbel aangenaam, in het bij de oorlog strikt onzijdige Nederland de bewijzen te ontvangen van het voortbestaan der hem welbekende sympathie.

Een lichte schrik was er vóór zijn vertrek: het bleek namelijk, dat er plotseling geen personenvervoer naar België meer was. Dankzij de zeer vriendelijke maatregelen voor hem door de stationschef der Delftse Poort genomen, is hij nochtans gisteravond naar Zwaluwe kunnen komen, vanwaar hij hedenochtend zou doorgaan naar Roosendaal.

In België is nog een drukke spoordienst; onder andere lopen er nog zeven bloktreinen van Antwerpen naar Brussel.

Onder de Belgische geïnterneerden te Maastricht moet een jong officier zijn, die de zoon is van de opperbevelhebber de Selliers de Moranville.

De Heer De Vriendt, bestuurder der Academie van schone kunsten te Antwerpen, heeft van het Institut de France het volgende telegram ontvangen:

“Parijs, 3 augustus. De Academie van schone kunsten betuigt u haar geestdriftige bewondering en haar erkentelijkheid aan het Belgische volk voor zijn heldhaftige verdediging tegen de barbaren.”

Brussel, 10 augustus. Volgens de Soir is de hoofdmacht der Lanenburger uhlanen gisteren te Tongeren aangekomen. Hun bevelhebber drong met de sabel in de vuist in het stadhuis door en beval de Belgische vlag van het stadhuis en de kerk neer te halen. De burgemeester antwoordde dat hij slechts bevelen van de koning der Belgen had te ontvangen, waarop de Duitse bevelhebber heenging. Later kwam een ander officier, vergezeld van uhlanen en haalde de gemeentelijke schatkist, die 7600 frank bevatte, leeg. Vervolgens nam hij 10.000 frank op het postkantoor in beslag en kocht toen voor 1200 frank levensmiddelen. De manschappen stierven haast van honger.

Brussel, 10 augustus. Officieel wordt medegedeeld dat de toestand nog steeds goed is. De Franse en Engelse legers rukken stelselmatig voorwaarts. Het gezamenlijk reisplan der verbonden legers begint zich thans af te tekenen. De omstandigheden schijnen gunstig te zijn en beantwoorden geheel aan de verwachtingen. Naarmate de tijd voortschrijdt wordt de kans op een geweldige algemene botsing groter.

Men verzekert dat de bevolking van Luik zich kalm houdt.

Er komen uitstekende berichten van de forten. Een rapport van een der fortcommandanten meldt, dat het fort zich in uitnemende staat bevindt, dat de manschappen de beste gezondheid genieten en ruim

voldoende van levensmiddelen en schietvoorraad zijn voorzien. Er is vooreerst geen enkele reden om zich ongerust te maken.

Men meldt dat op verschillende plaatsen uhlanen worden gezien, die dan meestal verdwaald zijn en zich op de eerste sommatie overgeven. Er worden er aan alle kanten opgemerkt, maar dit betekent uit een strategisch oogpunt niets.

De omstreken van Brussel worden goed bewaakt.

Brussel, 10 augustus. Het officiële bericht uit het ministerie van oorlog luidt dat de toestand bij voortduring goed is. Het Belgische en het Franse leger ontplooiën zich normaal. Men verwacht binnen weinig tijd een beslissende slag. Dat men nu en dan tot zelfs in de omstreken van Brussel troepjes uhlanen op verkenning ontmoet is niet onrustbarend, zij worden trouwens doorgaans gearresteerd of op de vlucht gedreven.

Brussel, 10 augustus. De dag van gisteren lijkt wel een rustdag geweest te zijn. Van het slagveld weinig of geen nieuws, zodat de toestand vermoedelijk onveranderd is gebleven. Men kan bevestigen dat de voorposten der Duitse cavalerie, waarvan men beweert dat men er tot in het Zoniënbos, te Groenendaal, op anderhalf uur afstand van Brussel, gezien heeft, bezuiden de Maasoevers aan het wijken of zelfs geheel geweken zijn voor de Franse troepen die zeer talrijk aangekomen zijn. Men voorziet dat de Belgische en de Franse troepen gezamenlijk zullen aanvallen. Alle geruchten over reeds geleverde slagen zijn echter vals of althans voorbarig. De morele en materiële toestand van onze soldaten is uitmuntend. Enkele uren rust hebben hun kracht en opgewektheid teruggeschonken. De gestadige aanwezigheid van de koning die zich buitengewoon moedig en werkzaam toont, iedereen als kameraad behandelt en door iedereen als kameraad wil behandeld worden, heeft een zeer

gelukkige uitwerking. Men houdt aldoor maar spionnen aan, die in vrouwenkleren of als priesters rondlopen. Niettegenstaande de valse geruchten, door een blad, dat onmiddellijk werd aangeslagen, verspreid, is de stemming te Brussel kalm. Het is de blijde drukte van iedere zondagavond. In het Terkamerenbos werd het wekelijks concert gegeven. Iedereen is vol hoop en vertrouwen.

In een voormalige synagoge te Antwerpen heeft men 3000 zorgvuldig ingepakte geweren aangeslagen.

Drie volksvertegenwoordigers, die als vrijwilligers dienst hebben genomen, zijn tot korporaal bevorderd geworden. Le Peuple zet de gedwongen stakers der steden aan, de boeren te gaan helpen bij het binnenhalen van de oogst, het is een uitnemende gedachte.

Men vertelt dat de Fransen die overal met de grootste geestdrift ontvangen worden, op de treinen die ze vervoerden met krijt geschreven hadden: Train de plaisir pour Berlin. Dit geeft de geest aan die onder de Franse troepen heerst.

Brussel, 10 augustus. De waarnemende burgemeester van Luik richt de volgende proclamatie tot de bevolking: "Het gemeentebestuur herinnert aan zijn medeburgers en al degenen die zich op het grondgebied van Luik bevinden dat het ten strengste verboden is door de krijgsraad, dat een burger zich overgeve aan vijandelijke handelingen, welke ook, tegen Duitse soldaten die het land bezetten. Elke aanslag tegen de Duitse troepen door anderen dan soldaten in uniform kan als gevolg hebben dat niet alleen de schuldige dadelijk doodgeschoten wordt, maar zou ook schriftelijke wraaknemingen veroorzaken tegen al de inwoners en bijzonder tegen de Luikenaars die door de bevelhebber de Duitse troepen als gijzelaars opgesloten zijn in de citadel te Luik. Die gijzelaars zijn mgr. Rutten, bisschop van Luik; Kleyer, burgemeester van Luik, Grégoire, afgevaardigde;

Armand Flechot, senator; van Zuylen, senator, Edouard Peltzer, senator; Colleau, senator; de Ponthière, volksvertegenwoordiger; van Hoegaerden, volksvertegenwoordiger; Fallois, schepen. Aan mgr. Rutten en Kleyer is voorlopig vergund om de citadel te verlaten, doch zij blijven als gijzelaars ter beschikking van de Duitse bevelhebber. Wij bezweren al degenen die op ons grondgebied verblijven, te waken in het opperste belang van al de inwoners en van degenen die de gijzelaars van het Duitse leger zijn, dat geen enkele aanslag op de soldaten van dit leger gepleegd worde. Wij herinneren, dat naar bevel van de generaal bevelhebber van de Duitse troepen al de burgers die wapens en patronen bezitten, deze dadelijk aan de overheid moeten overleveren in het provinciaal paleis, op straf doodgeschoten te worden.”

Was getekend de dienstdoende burgemeester, V. Henault, Luik, augustus 1914.

Brussel, 10 augustus. Volgens de Indépendance Belge wordt officieel het getal Duitse krijgsgevangenen op 8000 becijferd.

De Indépendance herinnert eraan, dat bij gelegenheid van de laatste grote Belgische legermanoeuvres op een gegeven ogenblik opeens werd opgemerkt dat de Duitse militaire attaché was verdwenen. Men vond hem later terug bij een brug waar hij zich had verborgen en met oplettende nieuwsgierigheid de hoofddelen van de kunstwerken bekeek. Een bijzondere berichtgeving van de Indépendance zegt dat het het 89e Duitse regiment grenadiers was waarvan koning Albert kolonel is dat het eerst het Belgisch grondgebied heeft betreden en met het Belgische vaandel in het vuur ging bij de aanval op de stelling van Luik op 5 dezer. Het heeft bij de bestorming 2000 man verloren.

Berlijn, 10 augustus. Uit een rapport aan de Duitse generale staf over de tegenstand, die Duitse troepen in België hebben ondervonden

seint het Wolff-bureau het volgende, door de censuur blijkbaar verminkte resumé:

De Franse berichten hebben ons volk verontrust. Het heet dat er 20.000 Duitsers voor Luik zijn gevallen, en dat de plaats nog in het geheel niet in ons bezit zou wezen. Door het verlenen van het kruis van het Legioen van Eer aan de staat zouden deze beweringen dan bevestigd worden. Ons volk kan overtuigd zijn dat wij noch tegenslag verzwijgen noch successen overdrijven zullen, dat wij zullen de waarheid zeggen en vertrouwen dat het volk ons meer zal geloven dan onze vijand, die zijn toestand zo rooskleurig mogelijk wil voorstellen. We moeten echter met onze berichten terughouding in acht nemen, zolang die onze plannen zouden kunnen verraden.

Thans echter kunnen wij zonder nadeel over Luik mededelingen doen. Ieder zal zichzelf een oordeel kunnen vormen over het door de Fransen openbaar gemaakte nieuws, dat wij 20.000 man zouden hebben verloren.

Wij hadden voor 4 dagen bij Luik inderdaad slechts zwakke krachten, want zulk een koene onderneming kan men niet door het verzamelen van overvloedige massa's te voren verraden. Dat zij niettemin het gewenste doel bereikten, lag aan de goede voorbereiding, de dapperheid van onze troepen, de energieke aanvoering en de hulp van God. De moeilijkheden voor ons lagen in het zeer ongunstige berg- en bosachtige terrein en in de deelneming der gehele bevolking aan de strijd.

De Belgen hebben op de Duitse troepen uit hinderlagen in dorpen en bossen, voorts op geneesheren, die gewonden verpleegden, en op de gewonden zelf geschoten.

Het waren scherpe, verbitterde gevechten; gehele dorpen moesten worden verwoest om de tegenstand te breken, voor onze troepen door de fortengordel (van Luik) waren ingedrongen en de stad in bezit hadden genomen.

Het is juist, dat een deel der forten nog standhield, maar ze schoten niet meer en de keizer wilde geen druppel bloed van zijn soldaten nutteloos vergieten bij de bestorming van forten, die het leger niet meer belemmerden bij de uitvoering der plannen. Men kon beter op het zwaar geschut wachten en de forten achtereenvolgens in puin schieten, zonder ook maar één man op te offeren, indien tenminste de forten zich niet voordien overgaven.

Over dit alles mocht het nauwgezet legerbestuur geen woord openbaar maken voor een zo sterke legermacht tegen Luik was samengetrokken, dat zelfs geen duivel ons de stelling weer afhandig zou kunnen maken. In die toestand bevinden wij ons thans.

De Belgen hebben, voor zover wij daarover thans kunnen oordelen, bij de verdediging van de stelling over meer troepen beschikt, dan aan onze zijde aan de bestorming hebben deelgenomen.

Elke deskundige kan daarnaar het gewicht van ons buitengewoon succes toetsen. Wanneer ons volk weer ongeduldig op berichten moet wachten, verzoek ik u, aan Luik te willen herinneren.

Het gehele Duitse volk heeft zich eensgezind achter zijn keizer geschaard om de talrijke vijanden van ons werk af te weren. Het legerbestuur mag meteen veronderstellen dat het volk geen berichten verwacht, die de plannen van de veldtocht aan de vijand zouden kunnen verraden en daardoor verijdelen.

Was getekend generaal kwartiermeester von Stein.

Maastricht, 10 augustus. Het is met de beste wil ter wereld schier onmogelijk per telegram duidelijk doch beknopt de emoties neer te schrijven of de indrukken weer te geven die ik sedert 5 uur hedenochtend tot op de afzending van dit bericht op het terrein van de oorlog, verwoesting en ellende heb ontvangen. Om circa 5 uur bevond ik mij ten zuiden van het Nederlandse douanekantoor, teneinde over Mouland, Berneau en Visé te trachten Luik te bereiken.

Reeds van verre zijn Duitse cavalerie en infanterie druk in de weer het bivak op te breken, om de opmars naar het westen voort te zetten. Zij zouden tot dit doel gebruikmaken van de veelbesproken pontonbrug tussen Lixhe en Navagne bij de Nederlandse grens.

Na ternauwernood 800 meter te hebben gemarcheerd, kwam ik bij de eerste posten, waar een onderofficier commandeerde. Nadat ik deze mijn pas en andere documenten had vertoond, liet hij mij verder gaan. Evenwel bezon hij zich, riep mij terug en vroeg de vertaling van de in het Frans gestelde pas. Na hem iets verteld te hebben, kon ik een tweede maal vertrekken, doch werd na 100 meter door een piepjonge luitenant aangeropen. Van mijn pas scheen hij niet veel te begrijpen. De talrijke zegels imponeerden hem geweldig hij waarschuwde mij dat het "gleich los" zou gaan en dat hij geen verantwoordelijkheid voor mijn leven op zich nam. Met een deftig en zelfbewust gebaar nam hij van mij afscheid. Ik passeerde het nog rokende Mouland in de richting Berneau en had nog een dergelijke ontmoeting, waar ik me intussen ook wist door te slaan. Nauwelijks voorbij Berneau, waar in de werkelijke zin geen kip op straat liep, ontmoette ik een hoofdofficier, wiens adjudant mij halt gebod en vroeg wat ik hier deed en van waar ik kwam, welke bedoelingen ik had en wat ik was. Ten slotte maakte de man zich zo geweldig boos, dat hij mij kwaadaardig toesnauwde: "Scheren sie sich sofort nach Holland, sonst lasse ich sie verhaften."

Onnodig te zeggen dat ik mij bevljigtigde zo spoedig mogelijk aan dit vriendelijk verzoek te voldoen. Ik besloot echter, een andere weg te nemen, om mijn mars zo vruchtbaar mogelijk te maken. Dwars door het veld bereikte ik de spoorlijn Maastricht-Visé, die ik overstak om na enig rondzwerfen en herhaalde aanhoudingen de Nederlandse grenswacht te bereiken. Middelerwijl was het 11 uur geworden en ik besloot me te begeven naar kilometerpaal 45. Dit is aan de Maas het zuidelijkste punt van Nederland. Vandaar kon ik de bedoelde pontonbrug van op een afstand van 350 meter waarnemen. Reeds in de vroege ochtend had het fort Pontisse getracht met zwaar geschut de pontonbrug te vernielen om de opmars der Pruisen te vertragen. Nu begon een ware kanonnade; en de granaten troffen het kasteeltje bij Lixhe op 300 m van mijn observatiepost. Duidelijk zag ik de granaat inslaan, een doffe knal volgde; de toren was in het midden getroffen, stortte in en het kasteeltje, dat zo lieflijk tegen een achtergrond van groen geboomte afstak, vatte vuur en stond in weinige ogenblikken in lichterlaaie.

Ontzagwekkend maar tevens angstig was het gedonder van het geschut, gevolgd door een eigenaardig piepend sissend geluid; het inslaan der granaten was met het ongewapend oog waar te nemen. Op ongeveer 600 meter ten zuidoosten van mijn standplaats had gedurende de nacht de Pruisische infanterie gebivakkeerd. Deze troepenafdeling, door dicht geboomte aan het oog onttrokken, werd ontdekt door een Belgische vlieger, die hoog in de lucht met grote snelheid in de richting van het fort is verdwenen.

Berlijn, 10 augustus. De Kreuzzeitung zet uiteen dat men in België hoopte het Duitse leger voor Luik drie tot vier weken op te houden. Des te groter zal in de gehele wereld de betekenis van het snelle succes der Duitse wapenen worden beseft.

Antwerpen, 10 augustus. Zonder officiële bewijzen van identiteit raakt men niet meer in noch uit het station en het telegraafkantoor, aldus luidt een bericht aan de reizigers.

Het Berliner Tageblatt heeft beweerd dat twee Duitse kinderen hier door een raam op straat zouden gegooid zijn. Dat is natuurlijk vals, de mensen zijn alleen opgewonden geweest, maar zijn niemand ernstig te lijf gegaan. Een ernstig geval is me door een ooggetuige vertelt; aan de Oude Leeuwenrui werd een Duitser door een hele menigte achtervolgd, het ware kwalijk met hem afgelopen, zo niet een dappere burgerwacht zich als schild voor de vreemdeling had gesteld. "Geen 5000 tegen een!" riep hij en met zijn bajonet hield hij vele honderden achteruit tot hij de man ongerept door de nochtans enge schipperskwartierstraten naar het politiebureau in de eerste wijk had geleid. Mijn zegsman heeft de heldhaftige gardeciviek gefeliciteerd.

Het Handelsblad van Antwerpen spot met de keizer, die van zijn balkon de insluiting der open stad Luik als de inneming der vesting betitelt en duizenden Belgische krijgsgevangenen fantaseert.

De bevoorrading van ons land is verzekerd.

Behalve de Belgische hangen ook de Franse en Engelse vlag thans uit op het stadhuis.

Dinsdag 11/08/1914 - avondeditie

Geïnterneerden

De eerste geïnterneerden, ongeveer 50 man, zijn gisteren namiddag te Alkmaar aangekomen. Zij zijn voorlopig ondergebracht in een

gymnastieklokaal, maar zullen worden opgenomen in het rijksopvoedingsgesticht.

Brussel, 10 augustus. Sinds hedenochtend is er generlei nieuws betreffende de legers.

Antwerpen, 11 augustus. Weber, de patroon van het bekende hotel op de Keyserlei, is gisteren namiddag uit zijn kelder gehaald, waar de korte, dikke man al dagen in verscholen zat. In 1885 met onze eerste wereldtentoonstelling hier gekomen, heeft Weber het ver gebracht. Ook Flora was zijn eigendom. Nu is zijn hotel herschapen in een hospitaal. Om hem uit zijn kelder te krijgen, heeft men zwavel verbrand. Een hevig geproest meldde Webers aanwezigheid. "La dernière pensée de Weber" wordt nu uitgevoerd in de gevangenis der Begijnenstraat.

Verscheidene malen zijn eendekkers boven onze stad gezien; men vermoedt Duitse. Onze soldaten zullen een geïllustreerde beschrijving van Duitse en Belgische vliegtuigen krijgen. Een ooggetuige vertelt me, hoe de mensen, die het hof van Mallinckrodt te Kapellen bestormden en veel van de inhoud vernielden, het hoofd hadden verloren. Een officier van de burgerwacht beweerde op een plan van het fort de hand gelegd te hebben. Iemand vroeg: waarom bewaarde Mallinckrodt het plan, in plaats van het naar Berlijn te sturen? Toen de man zijn plan voor de dag haalde, bleek het het plan van Mallinckrodt's eigen hof te zijn.

Brussel, 10 augustus. De voorzitter van de Russische Rijksdoema heeft aan de Belgische kamer van afgevaardigden het volgende telegram gezonden.

De Rijksdoema is opgetogen over de prachtige wapenfeiten van het dappere Belgische leger in zijn strijd tegen de Duitse troepen. De

Doema heeft mij opgedragen, aan de Belgische kamer mee te delen, dat het gehele Russische volk bezeten is door eenzelfde wens: de vijand te verpletteren, die het gewaagd heeft de Europese vrede te verbreken en de neutraliteit van België te schenden. In dit plechtige uur betuigt de in vergadering verenigde Doema unaniem haar bewondering voor de heldenmoed van het Belgische volk en verzoekt u zijn hartelijke groeten te aanvaarden en de verzekering dat alle volken, die Rusland vormen de hartstochtelijke wens koesteren, dat gij een schitterende overwinning zult behalen op de bedrivers van de aanslag op het recht en gerechtigheid. Leve koning Albert, leve de kamer van afgevaardigden, leve het dappere Belgische volk en zijn roemrijk leger.”

Londen, 11 augustus. Een inwoner van Brussel heeft aan de Daily News een beschrijving gezonden van de aanslag op generaal Leman, ontleend aan de verklaringen van ooggetuigen. Het was niet gebeurd bij een inval van Duitse troepen in Luik, doch een aantal Duitse inwoners van Luik, die kaki uniformen hadden aangetrokken en te paard zaten, reden met de Britse vlag voorop en gevolgd door een menigte, die “Leve Engeland” riep, de stad door. Aangekomen bij het verblijf van de Belgische officieren, begrepen deze natuurlijk terstond dat er verraad gepleegd werd. Alle schuldigen werden doodgeschoten. (Wij tekenen hierbij aan, dat men ons inziens uiterst voorzichtig moet zijn met het zonder meer als waarheid aanvaarden van al dergelijke verhalen van “ooggetuigen”. De redactie)

Londen, 11 augustus. Dillon, de correspondent van de Daily Telegraph, seint uit Brussel, dat een wijdvertakt spionage-systeem van de Duitsers in België aan het licht kwam. Een Duitse padvinder was, onder voorgeven van onwel te zijn, de Belgische grens overgekomen. Toen men hem fouilleerde, vond men hem in het bezit van een volledig stel plattegronden van de vesting Maastricht (?!, redactie).

Grote Duitse handelsfirma's, sinds jaren in België gevestigd, en die tot welvaart waren gekomen onder voorwaarden, die de concurrentie van de Belgen zelf onmogelijk maakten, stonden in intieme betrekkingen tot het Belgische volk, droegen flink bij voor weldadige doeleinden en hadden grote invloed in de gemeentelijke huishouding. Zij waren op de hoogte van al wat de Duitse regering over België wilde weten. Het geheim van de voorspoed van deze Duitsers in België was, dat zij vanuit Berlijn met grote subsidies werden gesteund.

Naar beweerd wordt was aan een Duitse firma te Kamerijk (Kamerijk is een Franse stad, redactie) opgedragen, de brug aldaar te vernielen. Maar een Belgische dienstbode ontdekte het complot en verwittigde de overheid van.

Berlijn, 10 augustus. Er zijn nog in het geheel geen bijzonderheden bekend over de inneming van Luik. De generale staf verzekert dat in 's lands belang moest gezwegen worden, de vijand had anders spoedig geweten hoe zwak de krachten der bestormers waren. De vijand zou dan wel geweten hebben wat hem te doen stond. Nu is Luik echter vast in onze handen, aldus de generale staf.